

Bez obzira na korektnost općeg dojma ovih i sličnih koncerata, ipak se kod većine očituje stanovita konvencionalnost, manje ili više stereotipno kombiniran repertoar koji upućuje na unificiranu koncepciju. Jedan od rijetkih prostora (gotovo da je jedini) u kojem se dešavaju sasvim nestandardni i netipični glazbeni susreti je muzički salon Studentskog centra. Zanimljivost programa ovog salona nailazi na veliku podršku sasvim mlade publike. Sa željom ne da bude drukčiji, nego da glazbu, interpretatora i tu mladu publiku (koja u stvari i jest nosilac kulturnih potreba u našem društvu) zbliži, ovaj se organizator vrlo uspješno odupire klasičnim kanonima programske koncepcije. Već apostrofirani ciklus — klasici klavirske glazbe XX stoljeća — govori tome u prilog. Tako je bila predstavljena klavirska glazba Henryja Cowella i cjelokupan klavirski opus Arnolda Schönberga — izvođači Doris Hays (SAD) i Nada Kolundžija (Beograd). Svi ih poznajemo i znamo da su klasici našeg stoljeća, vjesnici nove glazbene estetike, da njihove skladbe govore o suvremenom eksperimentalnom tretmanu klavirskog zvuka, o atonalnosti i »najracionalnijem sistemu komponiranja« (prema Schönbergu) — dodekafoniji, ali ih ne susrećemo na programima koncerata. Povijest ih itekako bilježi, ali ih u izvođačkoj praksi nema, njihovi opusi ostaju na marginama glazbenog zbivanja.

Upravo ta intencija Muzičkog salona imponira — o tradiciji i klasičnom dati sasvim svježju, inventivnu informaciju. Primjerice, H.

Cowell gradi suvremeno na korijenima tradicije koje je zasigurno u njegovom vremenu zvučalo izvanredno avangardno i apstraktno. Uostalom, njegovo istraživanje zvuka klavira iz navedenih razloga i danas je zanimljivo, a D. Hays u nastojanju da približi ovaj nadasve zanimljiv i nakon više od pola stoljeća aktuelan opus, pokazuje rijetku senzibilnost interpretacije, koja protizlazi iz njenog sasvim specijalističkog usmjerenja ka suvremenoj klavirskoj glazbi, posebno H. Cowella. Slično je bilo i s izvedbom cjelokupnog Schönbergovog klavirskog opusa, u kojem se granice tradicionalnog rastvaraju samo racionalizacijom svih parametara jednog glazbenog djela ili kako autor za sebe kaže: »... glazbeni novator svakako, ali kroz tradiciju, kako bi i sama jednog dana postala tradicijom (njegova umjetnost)«. N. Kolundžija prilazi ovim zapisima s njihove intimne strane. Njen umjetnički pristup Schönbergovim skladbama nameće dimenziju dopadljivosti, koja im je uvijek bila osvravana, proširujući tako izražajne modalitete autorova glazbenog govora.

Sanja Raca